

Arrest

nr. 46 539 van 20 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OP DE BEECK, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 februari 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 februari 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 11 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 7 april 2010.

1.3. Op 23 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 april 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese uit Preshevë, Zuid-Servië. U bezit de Servische nationaliteit. Twee weken voor het begin van 2009 was u op bezoek bij uw oom, S.(...) N.(...), toen gemaskerde Serviërs met geweld binnenvielen en uw oom meenamen. De Serviërs bedreigden u, uw tante en haar kinderen met een wapen en dreigden ermee u te verkrachten. Uw oom zit sinds de inval opgesloten in een gevangenis in Belgrado. Als gevolg van de inval heeft u psychische problemen. U ging hiervoor maandelijks naar een Servische arts, die u medicijnen voorschreef die soms hielpen. Naast uw persoonlijke problemen kende uw man problemen met een buurman. U weet niet precies welke problemen hij kende, maar de buurman zou geprobeerd hebben om de vader van uw man tijdens de oorlog gedood te hebben. Uiteindelijk verliet u samen met uw man, S.(...) H.(...), met wie u kort voor uw vertrek naar België bent gehuwd, in februari 2010 Servië, richting België waar u op 19 februari 2010 asiel vroeg. U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart en uw Servisch paspoort.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, nog het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vastgesteld te worden dat niet het minste geloof kan gehecht worden aan uw beweringen twee weken voor begin 2009 aanwezig te zijn geweest bij de arrestatie van uw oom, S.(...) N.(...), in Preshevë waardoor u sindsdien mentale problemen zou gekend hebben. Volgens uw verklaringen zou S.(...) twee weken voor begin 2009 door de Serviërs zijn gearresteerd en zit hij sindsdien opgesloten in een gevangenis in Belgrado. De nacht dat S.(...) werd gearresteerd werden nog 11 anderen gearresteerd, oa A.(...) M.(...), F.(...), F.(...) en B.(...). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage in het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat dezelfde nacht dat A.(...) M.(...) werd gearresteerd er inderdaad meerdere mannen zijn opgepakt. S.(...) N.(...) werd die nacht echter niet gearresteerd. Integendeel, volgens de informatie van het Commissariaat-generaal werd S.(...) in augustus 2009 nog steeds gezocht door de Servische autoriteiten. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan de arrestatie van uw oom, S.(...) N.(...), kan evenmin geloof gehecht worden aan de psychische problemen die u zou gekend hebben als gevolg van uw aanwezigheid bij deze arrestatie. Voor het overige blijkt uit uw opeenvolgende verklaringen dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, S.(...) H.(...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou blijken.

U verklaarde Servië verlaten te hebben omwille van problemen met uw Servische buurman, C.(...), die u bedreigde in de trappenhal en vermoedelijk verantwoordelijk is voor het schrijven van beledigingen op uw deur, kort voor uw vertrek naar België in februari 2010. Vooreerst dient echter opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen met uw Servische buurman problemen zijn van interpersoonlijke aard (tussen twee privé-personen). U heeft nooit met enige andere burgers of de Servische autoriteiten problemen gehad (CGVS, p. 6). Bovendien is uw dispuut met uw buurman duidelijk een probleem van lokale aard, vooral geconcentreerd rond uw appartementsgebouw in Preshevë (CGVS, p.6). U heeft geen feiten of elementen aangehaald dat u om dergelijk probleem te vermijden niet elders in een ander dorp in Zuid-Servië zou kunnen gaan wonen. U stelde onvoldoende financiële middelen te hebben om elders te kunnen wonen (CGVS, p.6). Dergelijk uitleg is echter van louter socio-economische aard, welk als dusdanig geen verband houdt met de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of met redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts hebt u geen feiten of elementen aangehaald, waaruit zou blijken dat u voor uw problemen met C.(...) geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met C.(...) in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van interpersoonlijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (Avdi Bajrami). Hoewel de MEP de laatste

jaren aan belang verloren heeft, blijft ze haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervullen. Zo treedt ze op in zaken van huiselijk geweld, verkeersovertredingen, burenruzies, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Zoals reeds hoger aangegeven verklaarde u zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Servische autoriteiten, noch met de politie, noch met de Gendarmerie (CGVS p.6). U stelde slechts één keer naar de politie te zijn gegaan, volgens u zou de politie tot niets dienen (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u uw relaas voor de politie kon uiteenzetten en dat de politie u vroeg met wie u problemen had (CGVS, p. 5). Dat de politie niets ondernam tegen C.(...) kan te wijten zijn aan tal van oorzaken, zoals aan het feit dat u hen enkel meedeelde dat jullie mondelinge discussies hadden (CGVS, p. 5). Bovendien is uw beschuldiging dat C.(...) de verantwoordelijke voor de schriftelijke beledigingen op uw deur was, niet gesteund op objectieve feiten en louter op een vermoeden. U meent immers dat hij de dader was omdat u twee dagen eerder een discussie met hem had gehad. (CGVS, p. 4).

Daarnaast blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, het Albanees en het Kroatisch, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop ik deze beslissing baseer werd in het administratief dossier gevoegd."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit staat immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding en motivering. Verzoekster merkt in deze context op dat de gehoren van haarzelf en haar echtgenoot bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) niet al te ernstig werden genomen aangezien het gehoor van haar man met moeite 45 minuten duurde en haar eigen verhoor iets langer, dat men niet ernstig kan volhouden dat men op die beperkte tijd een volledig en gedetailleerd overzicht kan hebben van iemands problemen en dat hieruit al blijkt dat het CGVS haar problemen niet ernstig neemt. Verder betwist verzoekster de motivering van de bestreden beslissing omtrent de arrestatie van S.N.. Verzoekster stelt dat zij enkel heeft weergegeven wat zij zelf heeft gehoord over deze gebeurtenissen. Zij haalt aan dat zij tijdens haar gehoor duidelijk gezegd heeft dat zij zich met de andere vrouwen in het huis naast dat van haar oom bevond, wat duidelijk maakt dat ze diens arrestatie niet zelf heeft gezien. Volgens verzoekster hebben anderen haar naderhand verteld dat ook haar oom was meegenomen en in Belgrado

gevangengezet was en ze geen enkele reden had om hieraan te twifelen. Zij stelt verbaasd te zijn dat hierover andersluidende informatie bestaat en begrijpt niet waarom men haar de zaken anders heeft uitgelegd. Zij meent dat de situatie allicht verward was zodat er misschien foute informatie is verspreid doch stelt dat in haar hoofde goede trouw dient te worden vermoed. Verzoekster betwist tevens de motivering van de bestreden beslissing stellende dat uit de verklaringen van haar echtgenoot niet blijkt dat hij voor zijn beweerde problemen met zijn buurman C. geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met C. in geval van terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Verzoekster stelt dat haar echtgenoot naar de politie is geweest maar hij er niet de kans heeft gekregen om op een gedegen wijze zijn relaas te doen, dat hij niet voorbij de gewone politie is geraakt om de MEP te zien en dat dit wel uit zijn relaas zou zijn gebleken mocht men hem ook maar enigszins ernstig hebben ondervraagd. Zij verwijt de commissaris-generaal zijn bronnen maar half te citeren en wijselijk de elementen weg te laten die niet in zijn kraam passen, vermits uit het aan het administratief dossier gevoegde rapport (Subject Related Briefing, Servië, *Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei* van 7 april 2010) blijkt dat de MEP er sterk op achteruit is gegaan en dat Albanezen alsmaar minder vertegenwoordigd zijn, de 'gendarmerie' steeds meer aan belang wint ten nadele van de MEP, in hetzelfde rapport tevens wordt verwezen naar uitspraken van onder meer de burgemeester van Preshevë, die zijn beklag doet over de veel te beperkte rol die de MEP kan spelen en daartegenover de macht van de gendarmerie. Volgens verzoekster blijkt uit de informatie van het CGVS geenszins dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in de door haar en haar echtgenoot geschetste situatie klacht neer te leggen aangezien het OVSE vooral een functie heeft van observatie-orgaan, veeleer dan dat het ook effectief tussenkomt en wat de ombudsman betreft, de oprichting van dit kantoor diverse malen werd uitgesteld en men blijkbaar maar af en toe ter plaatse gaat zodat het op die manier quasi onmogelijk is om als burger aan de bak te komen. Verzoekster betoogt dat dit soort 'beschermingsmechanismen' bijzonder weinig vertrouwen inboezemen bij de gewone man en zij en haar echtgenoot verloren liepen in allerhande structuren en alleen maar bang waren voor meer represailles indien zij zwaar aan de boom zouden schudden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de Conventie van Genève, argumenteert verzoekster dat de commissaris-generaal haar de status van vluchteling had dienen toe te kennen, mocht er een correcte toepassing zijn gemaakt van de Conventie van Genève. Volgens verzoekster is het immers duidelijk dat zij ernstige en systematische daden van vervolging onderging, gepleegd door gewone burgers doch impliciet getolereerd door de overheid, die weinig kan of wil ondernemen tegen dit soort praktijken. Verzoekster stelt dat de Serviërs misschien wel de oprichting van bepaalde instanties hebben toegestaan doch dat dit in de praktijk, zoals de rapporten vermelden, vaak lege dozen zijn, enkel bedoeld om de schijn van een rechtsstaat te wekken.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoekster aan dat haar integriteit, zowel fysiek als geestelijk, onmogelijk kan gewaarborgd worden in een land als Servië indien haar buurman, die nog steeds op alle mogelijke manieren daden van agressie zal willen plegen, lucht krijgt van haar terugkeer. Zij wijst erop dat er zich overigens al een zekere schade heeft voorgedaan, op psychisch vlak, nu zij erg getraumatiseerd uit deze gebeurtenissen is gekomen en psychische verzorging nodig had in Servië.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in de middelen kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling door de commissaris-generaal van de aangehaalde feiten betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het eerste middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat (i) op grond van de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar beweringen twee weken voor begin 2009 aanwezig te zijn geweest bij de arrestatie van haar oom, S.N. in Preshevë, zoals uitvoerig wordt toegelicht, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de psychische problemen die zij zou gekend hebben als gevolg van haar aanwezigheid bij deze arrestatie en (ii) zij voor het overige haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door haar echtgenoot werden uiteengezet en in het kader van zijn asielaanvraag een weigeringsbeslissing werd

genomen zodat ten aanzien van verzoekster evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.6. Wat betreft verzoeksters verwijt dat het gehoor van haar echtgenoot bij het CGVS amper vijfenveertig minuten heeft geduurd en haar eigen gehoor iets langer en de gehoren dus blijkbaar niet al te ernstig werden genomen, kan zij de Raad niet overtuigen. Na lezing van de gehoorverslagen dient de Raad vast te stellen dat verzoekster en haar echtgenoot niet de minste opmerking hebben gemaakt over het verloop van hun gehoor en dat hen na afloop van het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of zij nog iets wensten toe te voegen, waarop zij negatief antwoordden (administratief dossier, stuk 6, p. 6 en stuk 7, p. 9). Verzoekster laat overigens na te concretiseren welke elementen niet of niet volledig aan bod zouden zijn gekomen tijdens haar gehoor op het CGVS. Zij toont in voorliggend verzoekschrift dan ook geenszins met concrete voorbeelden en elementen aan dat haar verklaringen of haar gehoor in het algemeen niet ernstig zou(den) zijn genomen.

2.7. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster niet de minste poging onderneemt om de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat haar oom S.N. helemaal niet werd gearresteerd tijdens die bewuste nacht in december 2008 zoals verzoekster beweerde, ook maar enigszins te weerleggen. Zij beperkt zich tot de bewering dat zij zich met de andere vrouwen in het huis naast dat van haar oom bevond, ze diens arrestatie niet zelf heeft gezien en van anderen heeft vernomen dat ook haar oom was meegenomen en de situatie allicht verward was zodat er misschien foute informatie is verspreid. Dergelijke uitleg kan geen verklaring bieden voor de vastgestelde ongerijmdheid in verzoeksters verklaringen. Van verzoekster kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij op de hoogte is van een dergelijk doorslaggevend feit, namelijk of haar oom al dan niet samen met anderen zou zijn opgepakt, temeer daar verzoekster dit element zelf aanhaalt als een essentieel element van haar asielrelaas en zij daarenboven beweert mentale problemen te hebben gekregen na deze traumatische ervaring. Nu blijkt dat verzoeksters verklaringen niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en zij niet aantoonde dat deze informatie niet correct zou zijn, kan zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden psychische problemen als gevolg van haar beweerde aanwezigheid bij hoger genoemd incident.

2.8. Voor het overige steunt verzoekster haar asielmotieven op dezelfde motieven als haar echtgenoot, met name de problemen met zijn buurman. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 46 538 van 20 juli 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot S.K. verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding en motivering. Verzoeker merkt in deze context op dat zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) niet al te ernstig werd genomen en met moeite 45 minuten duurde, dat men niet ernstig kan volhouden dat men op drie kwartier tijd een volledig en gedetailleerd overzicht kan hebben van iemands problemen en dat hieruit al blijkt dat het CGVS zijn problemen niet ernstig neemt. Voor het overige betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing, stellende dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij voor zijn beweerde problemen met zijn buurman C. geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met C. in geval van terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Verzoeker betoogt dat hij naar de politie is geweest maar hij er niet de kans heeft gekregen om op een gedegen wijze zijn relaas te doen, dat hij niet voorbij de gewone politie is geraakt om de MEP te zien en dat dit wel uit zijn relaas zou zijn gebleken mocht men hem ook maar enigszins ernstig hebben ondervraagd. Hij verwijt de commissaris-generaal zijn bronnen maar half te citeren en wijselijk de elementen weg te laten die niet in zijn kraam passen, vermits uit het aan het administratief dossier gevoegde rapport (Subject Related Briefing, Servië, Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei van 7 april 2010) blijkt dat de MEP er sterk op achteruit is gegaan en dat Albanezen alsmaar minder vertegenwoordigd zijn, de ‘gendarmeerie’ steeds meer aan belang wint ten nadele van de MEP, en in hetzelfde rapport tevens wordt verwezen naar uitspraken van, onder meer, de burgemeester van

Preshevë, die zijn beklag doet over de veel te beperkte rol die de MEP kan spelen. Verzoeker is het evenmin eens met het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat hij geen beroep heeft gedaan op het OVSE of de ombudsman. Volgens verzoeker blijkt uit de informatie van het CGVS geenszins dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in zijn geval klacht neer te leggen aangezien het OVSE vooral een functie heeft van observatie-orgaan, veeleer dan dat het ook effectief tussenkomt en wat de ombudsman betreft, de oprichting van dit kantoor diverse malen werd uitgesteld en men blijkbaar maar af en toe ter plaatse gaat zodat het op die manier quasi onmogelijk is om als burger aan de bak te komen. Verzoeker vervolgt dat dit soort 'beschermingsmechanismen' bijzonder weinig vertrouwen inboezemen bij de gewone man en hijzelf verloren liep in allerlei structuren en alleen maar bang was voor meer represailles indien hij zwaar aan de boom zou schudden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de Conventie van Genève, argumenteert verzoeker dat de commissaris-generaal hem de status van vluchteling had dienen toe te kennen, mocht er een correcte toepassing zijn gemaakt van de Conventie van Genève. Volgens verzoeker is het immers duidelijk dat hij ernstige en systematische daden van vervolging onderging, gepleegd door gewone burgers doch impliciet getolereerd door de overheid, die weinig kan of wil ondernemen tegen dit soort praktijken. Verzoeker stelt dat de Serviërs misschien wel de oprichting van bepaalde instanties hebben toegestaan maar dat dit in de praktijk, zoals de rapporten vermelden, vaak lege dozen zijn, enkel bedoeld om de schijn van een rechtsstaat te wekken.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat zijn integriteit, zowel fysiek als geestelijk, onmogelijk kan gewaarborgd worden in een land als Servië indien zijn buurman, die nog steeds op alle mogelijke manieren daden van agressie zal willen plegen, lucht krijgt van zijn terugkeer.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in de middelen kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de aangehaalde feiten betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het eerste middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) de door hem aangehaalde problemen met zijn Servische buurman van interpersoonlijke en lokale aard zijn, hij geen feiten of elementen heeft aangehaald dat hij om dergelijk probleem te vermijden niet elders in een ander dorp in Zuid-Servië zou kunnen gaan wonen en zijn uitleg dat hij hiertoe over onvoldoende financiële middelen beschikt van louter socio-economische aard is en als dusdanig geen verband houdt met de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of met redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) hij geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij voor zijn beweerde problemen met C. geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met C. in geval van terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, zoals de multi-etnische politie (MEP), die belast is met de reguliere politiezaken in de Preshevë-vallei, (iii) hij zelf nooit enig probleem heeft gekend met de Servische autoriteiten, noch met de politie, noch met de gendarmerie, uit zijn verklaringen bovendien blijkt dat hij zijn relaas voor de politie kon uiteenzetten en de politie hem vroeg met wie hij problemen had, het feit dat de politie niets ondernam tegen C. te wijten kan zijn aan tal van oorzaken zoals aan het feit dat hij hen enkel meedeelde dat hij en C. mondelinge discussies hadden en zijn beschuldiging dat C. de verantwoordelijke is voor de schriftelijke beledigingen op zijn deur niet gesteund is op objectieve feiten en louter op een vermoeden, (iv) uit de informatie van het CGVS blijkt dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, zodat er in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en (v) de voorgelegde documenten niet van aard zijn bovenstaande vaststellingen te wijzigen daar verzoekers identiteit, nationaliteit en toegang tot de gezondheidszorg niet ter discussie staan.

2.6. Wat betreft verzoekers verwijt dat zijn gehoor bij het CGVS amper vijfenveertig minuten heeft geduurd en dus blijkbaar niet al te ernstig werd genomen, kan hij de Raad niet overtuigen. Na lezing van het gehoorverslag dient de Raad immers vast te stellen dat verzoeker niet de minste opmerking heeft gemaakt over het verloop van zijn gehoor terwijl hem na afloop van het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, waarop verzoeker negatief antwoordde (administratief dossier, stuk 6, p. 6). "Dat hij niet voorbij de gewone politie is geraakt om de MEP te zien, die hoger in het gebouw zetelen; dat dit wel uit zijn relaas zou zijn gebleken, mocht men hem ook maar enigszins ernstig hebben ondervraagd", zoals verzoeker in het verzoekschrift betoogt, kan derhalve niet worden aangenomen vermits hij wel in de mogelijkheid is gesteld om eventuele elementen die niet aan bod zouden zijn gekomen alsnog toe te voegen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat dit betoog in het verzoekschrift niet strookt met de verklaringen die hij bij het Commissariaat-generaal heeft afgelegd: "Heeft u die bedreigingen van uw buurman ooit aangegeven bij vb politie, MEP? Dat dient tot niets Maar dat gedaan? Neen, ja, ik ging 1 keer, maar ze zeiden dat ze niets konden doen. Naar welke politie? Politie, er is er maar 1 in Preshevë. De MEP? Ja, ze zijn allemaal samen. Wanneer gegaan? Toen ik met hem discussieerde in de gang, wat ik u net vertelde. En wat zei de politie? Niets, ze namen dat niet in rekening. Maar ze moeten toch iets gezegd hebben? Ik zei dat ik discussie had met buur en ze zeiden dat ze niets konden doen. Heeft u een kopie van uw klacht bij de politie gekregen? Ze hebben niets genoteerd. Waarom niet? Weet ik niet. Heeft u dat niet gevraagd om dat te noteren? Ik vertelde mijn probleem. Ze vroegen wie het was. Ik zei, de naam, dan zeiden ze mij te vertrekken, kon vertrekken zoals ik gekomen was. Hebben ze nog wat gezegd? Neen. Heeft u uw problemen elders nog gemeld, MR-org, ombudsman, lokale politici of media? Neen. Waarom niet? Naast de politie is er niets. Ik zag dat ze mij niet ernstig namen en ik kwam naar hier. We zijn daar niet veilig. Kwam naar hier om veilig te zijn." (administratief dossier, stuk 6, p. 5).

Op grond van deze uiteenzetting kon de commissaris-generaal terecht stellen dat verzoeker wel degelijk zijn relaas voor de politie kon uiteenzetten en dat het feit dat de politie niets ondernam tegen C. te wijten kan zijn aan tal van oorzaken, zoals aan het feit dat verzoeker hen enkel meedeelde dat hij en C. mondelinge discussies hadden. Bovendien wordt het motief van de bestreden beslissing, dat verzoekers beschuldiging dat C. verantwoordelijk was voor de schriftelijke beledigingen op zijn deur niet gesteund is op objectieve feiten doch louter op een vermoeden, in het verzoekschrift niet weerlegd noch ontkracht zodat dit motief staande blijft en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen. De Raad benadrukt dat de asielzoeker aannemelijk moet maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen, wat in casu niet het geval is. Tot slot wijst de Raad er in dit verband op dat de autoriteiten de plicht hebben om burgers te beschermen, maar deze plicht geenszins een resultaatsverbintenis inhoudt.

2.7. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing dat de door hem aangehaalde problemen met zijn Servische buurman van interpersoonlijke aard zijn, uit zijn verklaringen blijkt dat hij nooit met andere burgers of de autoriteiten problemen heeft gekend en het dispuut met zijn buurman bovendien duidelijk een lokaal probleem is, geconcentreerd rond zijn appartementsgebouw in Preshevë (administratief dossier, stuk 6, p. 6). De Raad benadrukt in dit verband dat luidens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft. De commissaris-generaal kon op goede gronden oordelen dat uit niets blijkt dat verzoeker zich niet elders in een ander dorp in Zuid-Servië kon/kan vestigen om zijn problemen met zijn Servische buurman te vermijden. Verzoekers uitleg dat hij hiertoe niet over voldoende financiële middelen beschikt is, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, van louter socio-economische aard en houdt als dusdanig geen verband met de criteria voorzien in de vluchtelingenconventie of met redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De motivering dienaangaande van de bestreden beslissing wordt in het verzoekschrift niet weerlegd noch ontkracht zodat deze staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.8. Zo verzoeker aanvoert dat uit het aan het administratief dossier gevoegde rapport blijkt dat de MEP er sterk op achteruit is gegaan en dat Albanezen alsmaar minder vertegenwoordigd zijn, de 'gendarmeerie' steeds meer aan belang wint ten nadele van de MEP, de MEP niet over de nodige bevoegdheden beschikt zodat burgers hen ook niet meer als een beschermingsautoriteit zien en er in geval van problemen ook geen beroep op doen en men weliswaar klacht kan neerleggen doch de MEP in de praktijk geen enkele druk kan uitoefenen op de gendarmerie, benadrukt de Raad dat verzoeker zich beperkt tot het selectief citeren van gedeelten van het betrokken document en voorbijgaat aan de algemene conclusie, namelijk dat, "hoewel de MEP de laatste jaren aan belang heeft verloren, blijft ze

haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervullen" en "(...) de MEP op(treedt) in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten" (Subject Related Briefing, Servië, Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei van 7 april 2010, p. 33). Zoals reeds werd aangehaald in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Servische autoriteiten, noch met de politie, noch met de gendarmerie (administratief dossier, stuk 6, p. 6) zodat verzoekers uiteenzetting omtrent de toenemende macht van de gendarmerie en het feit dat de MEP geen rechtstreekse druk kan uitoefenen op de gendarmerie in casu niet dienend is en niet de minste verklaring kan bieden voor de vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van de problemen met zijn buurman geen klacht heeft ingediend bij de MEP, terwijl de door verzoeker geschetste problemen nochtans tot diens bevoegdheid behoren.

De Raad benadrukt te dezen nog dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Zoals hoger reeds gesteld zijn de door verzoeker aangehaalde problemen met zijn Servische buurman interpersoonlijk van aard en vallen deze als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat de feiten het gemeenrechtelijke karakter overstijgen, noch maakt hij aannemelijk dat de overheid geen bescherming zou hebben geboden.

2.9. Verzoekers terechte kritiek op het motief met betrekking tot het OSVE en de werking van de ombudsman wijzigen niets aan de vaststellingen dat (1) verzoeker beroep kan doen op een intern vluchtalternatief, (2) zijn probleem met zijn buurman interpersoonlijk van aard is en derhalve buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag valt en (3) hij niet heeft aangetoond dat hij niet kan rekenen op de hulp van de MEP.

2.10. In zoverre verzoeker nog opmerkt dat inzake politiek asiel steeds rekening moet worden gehouden met het subjectief element van vrees en men zich met andere woorden dient te verplaatsen naar de persoonlijke situatie van verzoeker en hoe deze het probleem heeft beleefd, wijst de Raad erop dat de vrees van de kandidaat-vluchteling om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal gegevens omtrent de situatie in het land van herkomst in zijn overwegingen heeft betrokken en verzoekers dossier op individuele basis werd onderzocht.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.12. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag. Gelet op wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van zijn land van herkomst en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Verzoeker toont evenmin aan dat er in zijn land van herkomst actueel een gewapend conflict aan de gang is zodat evenmin een schending van artikel 48/4, §2, c) kan worden vastgesteld. Dienvolgens kan aan verzoeker de subsidiaire bescherming niet worden toegekend.

2.13. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden hoofdmotieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.”

2.3. Vermits verzoeksters eigen voorgehouden problemen niet geloofwaardig zijn en zij zich voor het overige steunt op de asielmotieven aangevoerd door haar echtgenoot en in hoofde van haar echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS